

patr. lib. 2. c. 5. n. 120. Galvan. conf. 17, num. 8, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, dicto cap. 50, n. 22, Menoch. conf. 429, n. 7, & prosequitur Ciarlin. dicta controvers. 79, n. 25, & seq. neque ab hac opinione recedendum existimarem, tamen si contrarium mordicus defendat Auctor hic sub numero 15, impugnans reconvalescentiam legati per alienationum voluntariam rei legatæ semel resoluti; priorem namque sententiam mox à nobis firmatam post alios ex professo tuetur Rot. decis. 96, à numero 28, ad 33, p. 8. recent. & in Regien. bonorum 23, Januarii 1647, §. & demum vers. quod procedit. Eminentiss. Corrado apud Censal. ad Peregr. de fideicommiss. decis. 25, n. 30, & seq. Legatum quoque videtur legatario ademptum, si res legata iterum alteri * relinquatur sub commemoratione primi; tunc autem secundus, & non prior legatarius illud consequitur, Carol. de Grass. de effect. amicis. n. 277, & num. 278, ubi singulariter limitat quoties prima vice legatum valde amico testatoris appareret relictum, quia tunc in utrumque legatarium esset dividendum. Superveniente verò inimicitia * capitali inter Testatorem, & legatarium, legatum corrumpit, nec ex reconciliatione vires reassumit, Ripol. resolut. 13, n. 653, & seq. Giovagn. conf. 32, n. 26, lib. 2. per text. in l. filio 31, §. Scia, ff. de adim. legat. Rot. decis. 189, num. 31, & 32, part. 7, recent. & in Romana dotis 10, Decembris 1657, §. frustra autem Melio. Bellon. de jure accrescend. cap. 7, quæst. 57, num. 26, & 27, & per totam, Ruger. consil. 34, num. 18, lib. 2.

Fundus aut res alia si pro alimentis relinquatur aliquando, * & ipsa proprietas relicta censetur, aliquando autem legatum restringitur ad alimenta ex fundo, aut alia re percipienda, Tondut. resolut. civil. 14, n. 7, part. 1, & resolut. 111, numero 2, & 3, part. 2. Alterum dumtaxat ex prædictis amplectitur Auctor hic numero 15, & 16, nimirum legati proprietatis, quod ex voluntaria alienatione non obstante privilegio alimentorum censetur revocatum, de quo ubi hæsitatio subesset in dubio * pro non ademptione legati veniret pronunciandum, l. 3. §. si duobus, ff. de adim. legat. Ripol. variar. resolut. cap. 13, num. 476, & seq. Ruger. consil. 3, numero 26, & 27, lib. 2. Galvan. consil. 17, numero 9, Sanchez consil. moral. lib. 4, cap. 1, dub. 25, numero 11, & dub. 38, numero 7, & seq. ubi quod per reconciliationem etiam tacitam reconvalescat: Quemadmodum in dubio rei legatæ alienatio ex causa necessarii præsumitur facta, * nisi ex titulo donationis, aut alias lucrativo proveniat, ita ut legatum non censetur ademptum, Alex. consil. 168, nu. 5, lib. 6. Honded. consil. 61, numero 38, & 39, lib. 1. Cyriac. contrav. 118, numero 3, Ciarlin. dicta contrav. 79, numero 7, Galvan. d. conf. 17, numero 1, 7, & per totum.

Nomen debitoris si Testator legaverit, deinde illud exegerit legatum revocasse * censetur, Mament. consil. 81, numero 5, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, dicto cap. 50, num. 15, sicuti per solutionem factam à Testatore per quantitatis quam legaverat legatum remouetur ex traditis per Lanfranch. Zacch. de Salar. quæst. 35, numero 2, 22, ac per totam. Ubi optime declarat Ludovis. decis. 236, nu. 1, ibi addent nu. 14, Rot. decis. 499, num. 2, & per totam, part. 2, & decis. 336, numero 9, & 10, part. 6, recent. Palm.

conf. 93, numero 5, & per totum; non conveniunt tamen in eo, quod si Testator per annos supervixerit, nec testamentum mutaverit idem dum sit, ut ex ipsorum lectura apparet; Quæ quidem præventiva * solutio facta in vim præcedentis legati non transit in donationem inter vivos, Rot. in Romana pecuniaria seu legat. 11, Martii 1650, §. nec obstat Albergato.

Prædictorum autem solida resolutio pendet ex destinatione loci, proprietatis, * ac nominis debitorum si apposita fuerit causa demonstrationis, quia tunc non existente re, ex qua legatum relinquatur, tunc adhuc debetur, Gizzarell. decis. 81, numero 15, & per totam cum ibi notatis per addent. Antonin. de Marin. resolut. 124, numero 3, 4, & per totum, lib. 2. Merlin. decis. 456, numero 36, & concludit Auctor hic numero 18, & sequentibus, Rot. apud Salgad. in Labyrinth. credit. decis. 20, numero 16, Gratian. disceptat. 988, numero 18, & seq.

CAPUT XXXIX.

SUMMARIUM.

- 1 Annua præstationis solutio per decennium non inducit obligationem in futurum. Fallit ut numero 2, & numero 3. Uti debita ex fructibus non pariunt hypothecam super proprietate, sed tantum personalem numero 4. Declara ut numero 5, numero 6, & numero 7.
- 8 Exceptio juris tertii non impedit executionem annuæ præstationis.
- 9 Solutione annuæ præstationis probata per tres annos proximè præteritos inducit præsumptionem solutionis pro terminis antea decursis. Amplia etiam contra pupillum numero 10.

Præstationis annuæ solutio per decennium facta de per se sola non inducit obligationem * pro tempore futuro, ut pluribus cumulatim comprobatur Auctor hic numero 1. Menoch. de præsumpt. 131, numero 54, lib. 3. Purpur. consil. 423, numero 17, Cenc. de cens. quæst. 81, numero 16, & sequentibus, & numero 36, Spad. consil. 57, numero 6, lib. 3, Antonin. de Marin. resolut. 78, numero 2, lib. 1. Mantio. de tacit. & ambig. lib. 3, tit. 15, num. 55, & seq. Rot. decis. 127, n. 5, & sequentibus, & decis. 389, n. 1, part. 5, recent. quæ duplicantur apud Post. de manuten. decis. 311, & decis. 516, & in Neapolitana grani, seu hordei 16, Decembris 1622, Rembold. inter impressas decis. 58, part. 4, tom. 2, recent. At si concurrat allegatio tituli, seu causa annuæ præstationis, & pro probatione ejusdem causæ aut tituli solutio decennialis allegetur, tunc ex ipsa decenniali solutione in præteritum inducitur obligatio annuatim solvendi etiam in futurum, ut post alios pluribus exornat Auctor hic à numero 2, ad 12, & n. 32, & 33. Rot. apud Cenc. de cens. decis. 113, numero 2, & 4, repetita apud Duard. pariter de cens. decis. 112, 113, Seraphin. decis. 1226, numero 1, Buratt. decis. 10, numero 26, repetita decis. 502, part. 2, recent. & in Bononiens. dotis de Manzoliis 16, Decembris 1619, & 22, Maii 1621, Remboldo. Paul. Rancu. apud Cenc. de cens. quæst. 81, sub nu. 15, versic. primo quia, & versic. ideoque Gratian.

Observationum de Alimentis Cap. XXXIX.

Gratian. discept. 310, numero 74. Post. de manuten. observ. 35, numero 7. Antonin. de Marin. d. resolut. 78, numero 4, ubi impressa habetur una ex præcatis decis. Rot. lib. 1.

Quibus præsuppositis, ac concurrentibus etiam singularis successor ad id compellitur ad quod occasione proprietatis per eum acquisitæ ejus Auctor annuatim succumbebat l. si à te 9, §. fin. ff. de except. rei judicat. Gratian. disceptat. 547, numero 55, & disceptat. 967, numero 17, & 18, Merlin. de pignor. & hypothec. quæst. 44, nu. 40, & seq. Joan. Franc. Andr. contrav. 12, num. 6, Rot. decis. 89, numero 10, & seq. part. 8, recent. Andr. Censal. decis. Lucen. 57, numero 2. In nihilo resistente quod annua præstatio uti regulariter debita ex fructibus proprietatis non pariat hypothecam in fundo, sed personalem dumtaxat actionem, quæ contra debitorem, aut illius successorem universalem solummodo competit, l. liberto 21, ubi gloss. in verbor. vendit. ff. de ann. legat. Rom. consil. 417, numero 7, Gabr. consil. 47, numero 12, lib. 1. Surd. decis. 8, numero 9, in fine, Leoncill. decis. Ferrar. 131, numero 2. Scapuc. de Salvian. quæst. 14, numero 5, & per totam, Cenc. de cens. quæst. 88, numero 1. Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 2, tit. 3, quæst. 91, numero 12.

Objectum namque non procedit quando præstatio fieri quidem debet in fructibus, sed non absolute, & in abstracto, sed percipiendis ex proprietate veluti domo, fundo, aut molendino, quia tunc obligatio rem ipsam afficit, Salvian. consil. 32, sub n. 14, versic. aliud est, & sub numero 20, versic. & adhuc dict. Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 2, tit. 3, quæst. 91, à numero 3, ad 12. Sperell. decis. 35, sub numero 24, versic. aliud verò, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 1, c. 10, nu. 35, cum cæteris apud Joan. Franc. Andr. contrav. 354, numero 1, & per totam. Quæ eo fortius procederent in annua præstatione in perpetuum ex contractu debita, tunc enim ab initio oriretur hypotheca in re pro omnibus annis,

Cyriac. controvers. 18, numero 15, in fine, & numero 16, Rot. decis. 686, n. 3, part. 3, divers. Gratian. disceptat. 206, numero 18, & sequentibus, Hodiern. ad Surd. decis. 28, num. 2, Joan. Franc. Andr. controvers. 354, numero 9. Et indubitanter locum sibi vindicaret quoties præstatio annua ex re in quota, veluti in tertia, non autem in quantitate deberetur, siquidem tunc hypothecaria five actio realis competeret, Theaur. quæst. forens. 9, lib. 1. Cost. de port. rat. quæst. 149, numero 11. Merlin. de pignor. lib. tertio, quæst. 7, numero 2, & 3, Pacific. de Salvian. inspect. 3, cap. 4, numero 532. Nec juris tertii exceptio suffragaretur ad evitandam continuationem responsionis annuæ; stare enim simul possunt, * quod forte jus sit alterius, & tamen ex recognitione, & confessione agi valeat contra recognitionem, & habentes causam ab eo, licet per eum jus tertii non excludatur, l. interrogatam 24, Cod. de liberal. caus. l. cum falsa 5, Cod. de jur. & fact. ignor. Seraph. decis. 1387, numero 7, & decis. 1424, numero 3, & 4. Sforz. Odd. conf. 6, numero 30, Decian. consil. 78, numero 41, lib. 3. Rot. in Avenionens. Salviani 10, Februarii 1651, numero 10. Bichio.

Probata solutione censuum seu alterius annuæ præstationis per tres annos proximè præteritos ante petitionem in judicio introductam intrat præsumptio solutionis pro toto tempore retrò,

nisi contrarium à creditore concludenter probetur, ut latissime prosequitur Auctor hic ex numero 29, postquam in eodem articulo plura deduxit in materia alimentorum Franc. decis. 137, numero 1, & sequentibus, & decis. 152, numero 1, & in annotat. ad eandem decisionem, nu. 6, post primum volumen disceptat. Cenc. de cens. quæst. octuagesima septima, numero 26, Merlin. decis. 132, numero 1, & decis. 839, nu. 3, Thomas. decis. Macerat. 2, numero primo. Buratt. decis. 182, numero 1, & in gloss. A Rot. apud Post. de manuten. decis. 318, numero 4, & apud Zacch. de Cameral. obligat. decis. 254, numero 10, & sequentibus, Leoncill. decis. Ferrar. 173, num. 1, & 3, Cancer. variar. resolut. cap. 14, numero 71, & sequentibus, part. 1, in modern. impress. Rot. apud Zacch. de Camer. obligat. decis. 254, numero 10, & seq. & in Romana census 16, Decembris 1647, §. quod verò coram R. P. D. Bichio, & in altera Romana census 30, Aprilis 1655, §. nec ex dicto coram Reverendiss. Dunozeo. 1 ondu. de pens. cap. 3, n. 25. Rot. apud Marchesan. de commiss. p. 2, fol. 546, repetita apud Pacific. de Salvian. decis. 141, n. 12, & decis. 297, n. 10, part. 8, recent. Antonin. de Marin. resolut. 78, n. 6, lib. 1.

Nec quicquam relevare dictum fuit quod ageretur de interesse pupillorum: siquidem textus in præcatis l. 3. Cod. de apoc. publ. lib. 10, expresse sic disposuit in fisco æquè cum pupillis privilegiato, contra quos præcisè dispositionem dicti textus inducunt post alios Gratian. dicta disceptat. 716, à numero 12, juncto numero 24. Thomat. d. decis. Macerat. 2, per totam. Vide infra cap. 39, numero 3.

CAPUT XL.

SUMMARIUM.

- 1 Legatum cum onere relictum ex recusatione oneris cessat. Tutori relictum pro tutela non debetur nisi suscepta tutela numero 2. Amplia ut numero 4. In dubio favore legatarii, & non intuitu oneris censetur relictum nu. 5. Limita ut numero 6, & numero 7. Non expirat concernens favorem legatarii si moriatur is, cum quo legatarius habitare debebat numero 8. Ex causa necessitatis debetur etiam si cesset necessitas numero 9. Extinctum ob cessationem causæ non reviviscit superveniente eadem causa numero 10.
- 3 Legatari causa cessante, cessat legatum.

Oneris intuitu relictum ex non implemento aut recusatione oneris subeundi cessat, legatum 30, §. Scia, ff. de adim. legat. Leoncill. de privileg. pauper. 216, numero 1, & 2, ubi quod in dubio onus censatur adjectum causa legati, Cayalc. de usufruct. numero 138, cum aliis apud Arias de Mel. var. resolut. lib. 2, cap. 5, sub numero 15, vers. verum extra. Hinc igitur Tutor cui legatum fuit relictum * si tutelam recuset suscipere, aut nequeat, legatario privatur. Viv. decis. 40, nu. 16. Cayalc. de tut. numero 190, cum adductis per Bottiglier de success. ab intest. cap. 2. Theorem. 63, numero 6, & pluribus exornavi allegat. 71, numero 6, & 7, libro 3. Antonin. de Marin. resolut. 8, n. 6, 7, & 25, lib. 2. Merlin. Pignat.

controv. 40, num. 17, centur. 2, Lanfranc. Zacch. de Salar. quest. 87, numero 23, & 24, rationem assignant, quia legati causa * cessante, cessat legatum iuribus cumulatis per Lanfranc. de Salar. quest. 35, numero 4.

3 Circa quod alimenta nullo peculiari fruuntur privilegio, & ideo si alimenta alicui relinquuntur, quatenus habitaverit * cum filiis eatenus debentur, quatenus durat habitatio, ut post alios supponit Auctor hic num. 4, & comprobatur Joann. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 43, numero 14, & faciunt tradita per Leoncill. de privileg. pauper. 216, numero 4.

4 Si tamen subesset dubium an causa oneris, seu magis favore legatarii relictum * pro alimentis successisset, tunc non propter onus alendi, aut tutelæ, sed favore legatarii relictum conferetur, ut profertur Auctor hic numero 5, Leoncill. de privileg. pauper. 216, numero 3, Capyc. Latr. consultat. 106, à numero 31, Merlin. Pignatell. dicta controvers. 40, numero 43, Arias de Mes. variar. resolut. 5, numero 15, libro secundo. Botriglier. de success. ab intestat. cap. 2. Theorem. 63, sub numero 6, versic. Hæc tamen doctrina.

5 Inter limitationes ad superius dicta peculiaris ea est, ut regula non procedat quando onus inunctum favore tertii respiciat veluti in relicto uxori, ut cum filiis impuberibus habitet, quia tunc onus præsumitur causa legati, & legatum concernit favore filiorum, ut mater eos educet, ut nutriat, quemadmodum animadvertitur hic numero 6, Menoch. consil. 146, numero 3, & d. præsumpt. 123, numero 15, libro 4, latè Arias de Mes. dicta resolut. 5, numero 12, 13, & 14, lib. 2, Franc. decis. 58, numero quarto, Buccafer. consil. 50, numero 4, & numero 18, ubi se explicat.

6 Altera limitatio est, quando constat liquidò, aut ex conjecturis, quod conditio, seu onus + appositum sit ad commodum, & favorem eorum cum quibus legatarius commorari debet, quoniam si illi moriantur, deficit legatum, ut profertur Arias de Mes. dicta resolut. 5, n. 26, & sequentibus, lib. 2, & tangit Auctor hic num. 7, & benè distinguit Buccafer. consil. 50, nu. 3. Si verò causa legandi concerneret favorem legatarii + tunc moriente eo, cum quo habitandum erat, non expirat legatum, Franc. dicta decis. 53, numero 3, Peregrin. de fideicommiss. artic. 16, nu. 147, cum adductis per Arias de Mes. resolution. 4, numero 25.

7 Ex causa necessitatis, ac pro sustentatione relictum debetur, etiam si necessitas non subsit, + aut non duret, auctor hic num. 13, Gram. decis. 59, nu. 52, & sequentibus, Mantic. de conjectur. ultim. voluntat. lib. 11, tit. 22, n. 33, Scain. decis. Bono. 44, n. 53. Quod tamen generaliter non videtur verum, quoniam extincto relicto ob cessationem causæ * non reviviscit relictum, quantumvis postea superveniret eadem causa, Buratt. in l. Titia 89, §. Imperator nu. 10, ff. de legat. 2. Hodiern. ad l. hac edict. quest. 15, numero 11.

CAPUT XLII.

SUMMARIUM.

1 **Conditio impossibilis adjecta actui inter vivos illum vitiat. Apposita verò ultima voluntati vitiat firma manente ipsa dispositione nu. 2. Dividitur in possibilem, & impossibilem, num. 3. Impossibilis tripliciter dicitur de facto, à natura, aut à jure numero 4. Alia dicitur necessario exitura numero 5, Contingens dividitur in potestativam, casualem, & mixtam numero 6. Potestativa quando habeatur pro impleta numero 9, Mixta non habeatur pro impleta, quando deficit factio legatarii n. 10, Apposita in margine instrumenti de manu Notarii obligat contrahentes n. 12.**

7 **Legatum sub conditione casuali relictum, ea deficiente corrumpitur. Ampliat ut numero 8. Uxori relictum ut habitet cum filiis favore legatarii censetur relictum numero 11.**

13 **Apostilla manu alterius quam Notarii scripta, ut valeat à Notario debet esse subscripta. Et de ratione numero 14. Dum dubitatur an manu Notarii sit scripta, aut subscripta interim instrumenti non probatur numero 15. Constitit quod fuerit scripta manu Notarii in dubio de tempore stipulationis censetur apposta numero 16.**

Conditionum plures adfunt species; inter quas connumeratur conditio impossibilis, * que adjecta actui inter vivos illum vitiat, §. impossibilis instituit. de inutilibus stipulat. l. non solum 30, ff. de act. & obligat. l. impossibilis 7, ff. de verbor. obligat. Gomez. variar. resolut. tom. 1, cap. 12, sub numero 67, versic. Secus tamen est in contractibus. Altograd. consil. 77, num. 15, lib. 2. Duran. de condit. & mod. imposs. part. 2, cap. 1, num. 1, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 1, cap. final. n. 14, & num. 98, Monet. de commutat. ultim. voluntat. cap. 4, num. 221, 222, & 223, versic. non tamen, & sub n. 245, versic. alios verò contractus, & sub numero 247, versic. posterior pars, Gibalin. de usur. lib. 3, cap. 2, art. 4, n. 20, tom. 1, Rot. decis. 107, num. 11, part. 8, recent. Adjecta verò ultimæ voluntati conditio impossibilis * vitiat firma manente ipsa dispositione, Fufar. consil. 43, num. 6, 17, & 22, & consil. 175, n. 1, Surd. decis. 68, n. 1, & per totam, cum ibi notatis copiose per per Hodiern. volens idem procedere in conditione turpi, Ciardin. contrav. 218, n. 46, Duran. de condit. & mod. imposs. part. 2, cap. 1, n. 2, Monet. de commutat. ultim. voluntat. cap. 4, num. 220, 223, 245, & 247, Capyc. Galeott. controvers. 34, n. 24, & sequentibus, lib. 2, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 1, cap. final. num. 97, Altograd. consil. 77, num. 29, & 30, & consil. 78, nu. 29, lib. 1, ubi quod conditio impossibilis non vitietur, quando Testator eam putavit possibilem quo casu testamentum vitari subjungit, & latissime consilio septuagesimo septimo, sub numero 15, versic. in ultimis voluntatibus, & per totum, & consilio octuagesimo-quarto, & numero 3, 12, & per totum. Ubi tamen ex serie facti testamentum sustinet, quia testator conditionem

Observationum de Alimentis Cap. XLI.

tionem credidit possibilem, lib. 2, Cyriac. contrav. 247, n. 24, Gibalin. de usur. lib. 3, cap. 2, art. 4, numero 21, tom. 1, Carracciol. decis. 23, num. 37, dixi allegat. 59, numero 25, lib. 3, Rot. apud Eugen. post consil. 33, lib. 2.

3 **Mox dicta præmittenda duximus, siquidem primò conditiones dividuntur in possibilem, * & impossibilem, ut colligitur ex glos. in rubr. ff. de condit. instit. & ex Doctoribus in rubrica, ff. de condit. & demonstrat. & refert Monet. de commut. ult. volunt. cap. 4, nu. 188, Tripliciter impossibile dicitur conditio, * vel de facto, vel à natura, aut de jure. Duran. de condit. & mod. imposs. part. 2, cap. 1, n. 58, & 39, Capyc. Galeott. dict. contrav. 34, n. 25, & 26, lib. 2, Monet. de commut. ultim. volunt. cap. 4, n. 188, & seq. Altograd. dicto consil. 84, ex numero 5, lib. 2. Hic autem Auctor tractat de conditione possibili, non quidem necessario exitura, * veluti si Titius morietur, si cœlum digito non attigero, de qua dicto §. impossibilis instituit. de inutilibus stipulat. l. impossibilis 7, ff. de verbor. obligat. Monet. de commut. ult. volunt. cap. 4, numero 190, Duran. de condit. & mod. imposs. part. 1, cap. 2, numero 3.**

6 **Sed contingente, ac se habente ad esse, * & non esse, quam post alios dividit Auctor hic numero 1, in potestativam, casualem, & mixtam, Monet. de commut. ultim. volunt. cap. 4, numero 191, Duran. de condit. & mod. imposs. part. 1, cap. 2, numero 2, Capyc. Galeott. contrav. 59, numero 61, in fine, & 62, lib. 2. Arias de Mes. var. resolut. lib. 2, cap. 4, numero 1, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 21, numero 3.**

7 **Qualitercumque conditio casualis deficiat etiam abique culpa honorati legatum sub dicta conditione * relictum corrumpitur, Gal. pract. observat. 144, numero 11, lib. 2, Noal. de transmiss. cas. 1, n. 174, Dur. de condit. & mod. imposs. part. 3, c. 9, n. 16, Pereg. de fideicom. art. 16, n. 116, Rot. decis. 86, n. 40, part. 6, recent. Arias de Mes. var. resolut. lib. 2, c. 4, n. 6, Auctor hic numero 2, ubi subjungit quod si deficiat conditio casualis, legatum quoque alimentorum * deficiat; sed in hoc contrarium defendit Noal. de transmiss. cas. 1, n. 177, Capyc. Galeott. contrav. 59, n. 60, lib. 1. Potestativa autem conditio, * quando habeatur pro impleta, vel non, inquirat Auctor hic à numero 4, ad 8, ubi plures casus distinguit Noal. de transmiss. cas. 1, n. 178, & seq. Duran. de condit. & mod. imposs. part. 3, c. 7, numero 46, ubi quod conditio potestativa deficiens pro casum, aut sine culpa ejus, qui eam implere debet, habeatur pro impleta, Cyriac. contrav. 50, numero 18, & contrav. 340, numero 3, ubi quod si deficiat conditio potestativa sine culpa implere debentis legatum debeatur. Arias de Mes. var. resolut. lib. 2, cap. 4, n. 4.**

10 **Respectu conditionis mixtæ pro impleta non habetur *, sed potius pro defecta quando deficit factio ipsius legatarii. Anell. Amat. consil. 29, n. 7, Duran. de condit. & mod. imposs. part. 2, c. 3, n. 54, & 59, Leoncill. de privileg. pauper. 209, n. 1, part. 2, Cyriac. dicta contrav. 50, ex n. 8, ad 19, & controvers. 167, n. 18, ubi quod conditio mixta tunc habeatur pro impleta, & purificata, quando deficit ob culpam illius in cuius persona debebat impleri, Arias de Mes. var. resolut. lib. 2, cap. 4, n. 7, & post alios profertur Auctor hic num. 8, & n. 10, ubi quod præcedens conclusio locum non habeat in legato alimentorum debito, etiam si conditio mixta successiva deficiat, modo ablit culpa ejus, qui tenebatur conditionem adimplere. Peregr. consil. 38, n. 3, lib. 2. Cost. de rat. 4, 201,**

n. 3, Gal. pract. observat. 144, n. 12, lib. 2, Sanchez de matrim. lib. 1, disput. 33, n. 25, Leoncill. de privileg. pauper. 209, n. 2, 3, & 4, part. 2, Arias de Mes. var. resolut. lib. 2, cap. 4, numero 21.

11 **Legatum uxori, aut alteri relictum, ut habitet cum filiis cujus contemplatione factum dicitur, inquirat Auctor hic n. 16, concludens in dubio cenferi factum favori legatarii, + ita ut etiam mortuis filiis omnino debeatur. Thesaur. quest. forens. 54, n. 3, lib. 1, Capyc. Latr. decis. 52, n. 5, latè post alias Arias de Mes. var. resolut. lib. 2, c. 5, n. 2, 13, & 14, & per totum Merlin. Pignatell. contrav. 40, n. 15, & seq. lib. 2, Superius dicta quantumvis ageretur de conditione adjecta in margine instrumenti, dummodo appareret scripta + manu Notarii de eo rogati, tunc enim de ordine contrahentium seu disponentium conscripseretur. Cavalier. decis. 122, n. 6, & seq. Mantic. decis. 357, n. 1, & seq. repetita licet imperfectè decis. 106, in crim. Farinac. & coram Millin. decis. 209, per totam repetita in crim. Farinac. decis. 146, & decis. 276, numero 3, part. 2, & decis. 349, n. 17, part. 9, tom. 2, recent. & coram Royas decis. 83, n. 17, & decis. 237, n. 6, Buratt. decis. 456, n. 19, & 20, & in annot. Ferentill. n. 23, Coccin. decis. 467, n. 2, eadem Rot. in Bononien. fideicommiss. de Amorinis 18, Maii 1648, §. fides autem versic. coque magis Melio, & in Urbinate. Prædii 2, Junii 1654, numero 1, Bicchio.**

12 **At si apostilla appareret scripta manu alterius, quam Notarii, tunc debet esse subscripta, + & approbata à Notario, ut instrumentum subsistat. Ruin. consil. 68, nu. 5, lib. 4, Mantic. decis. 357, n. 1, Coccin. decis. 101, n. 9, & 10, Rot. apud Cenc. de cens. decis. 379, n. 6, & 7, ubi limitatur quando apostilla continet id, quod tacite inest. Millin. dicta decis. 209, repetita in crim. Farinac. decis. 146, Ferentill. ad Buratt. dicta decis. 456, n. 23, Ratio subest optima, quia de jure quicquid continetur in * instrumento à Notario scribi debet, sed aliter approbari. Cavalier. dicta decis. 122, num. 2, & 4, Mantic. dicta decis. 457, sub y. 1, versic. Nam, id est repetita in crim. Farinac. imperfecta tamen dec. 106, In dubio autem an apostillæ manu Notarii essent scriptæ, aut subscriptæ interim + instrumentum nihil probaret, Mantic. dicta decis. 457, numero 1, repetita in crim. Farinac. decis. 106, non tamen integrè. At constitit apostillam manu Notarii fuisse conscriptam in dubio præsumitur * facta de tempore stipulationis instrumenti, aut confessionis Testamenti de voluntate partium, & non ex intervallo. Mantic. de conjectur. ult. volunt. lib. 12, tit. 1, n. 30, Rot. coram Eminentiss. Outhob. decis. 244, n. 25, & 26, dec. 271, n. 27, & 28, ubi aliæ decisiones recententur, dixi allegat. 17, n. 3, & allegat. 125, n. 4, 45, & per totam lib. 3, ubi materia ex professo discutitur.**

CAPUT XLIII.

SUMMARIUM.

1 **Legatum in dubium censetur quod minimum est; Et de ratione numero 2. Fallit ut nu. 3. Regulariter præsumitur favorabile numero 4.**

5 **Alimenta pupillis per Judicem taxari debent.**

6 **Tutor expendere potest pro alendis pupillis, etiam si non præcesserit taxatio Judicis; Ejus officium gratuitò erga pupillos præstare debet.**